

Dolunay Ertesi Öncesi

– Cezbe D. · 10 Aralık 2012

Hayat sanki sadece "geçiş"lerden ibaret. Bir formdan, bir forma; bir histen, bir hisse; bir şehirden bir şehre; bir renkten bir renge; bir gecedan bir geceye; bir heceden bir heceye; gençlikten yaşlılığa, yaşamdan ölüme.... Ve bu geçişler arasında kısacık duraklar var. Bir mola yerinde durup, biraz soluklandığımız o gerçek seyahatlerinkine benzer.

Bu duraklarda ne zamanı de de geçişleri durdurabilir sadece yeni bir halin başında olduğunuzun farkına varırsınız. Gün doğumunda terleyen çiyler gibi anlık ve kısa bir farkındalık. Şair de belki böylesi bir geçişte şiir dökmüştü tarih sayfasına:

"Sen olsan ne yapardın Turnam
Bir sandala atlamış denize açılmışsın
Yanında ne pusula, ne aş, ne azık
İşte karşında Dübbü Ekber, solunda Demirkazık
Salkımsaçak bulutlar, delibozuk dalgalar.
Bütün rahatlıkları sahilde bırakmışsın
Mor rüyalar asmalarda, pembeleri yataкта
Yola düşüp Huu demişsin, Huu işitmişsin
Arpa boyu, çavdar boyu, minare boyu değil
Tut ki gecelerce mısralar boyu gitmişsin..

Turgut Uyar"

Betimlenemeyen bir çaresizlik hali daha nasıl anlatılabilirdi ki? Kimilerine bir masal gibi gelecek sözler kimilerine doyumsuz bir ışık.

İşte o yüzden bugün benim üzerimde bir halden başka bir hale geçişten almış olduğum ödünç renkler var. Bugün belki söğüt yeşiliyim, gelincik kıvrılıyım ya da gök mavisi bu değişkenlikte bir önemi yok mu demeliyim?

Kendi tenhaliğimde ceplerime sevdiğim şairlerin dizelerini doldururum, bir dua, karanlığıma bir ışık, geçişlerime ilaç niyetine. Rol yapmam daha doğrusu yapamam. Nasır tutmayan parmaklarımı nasırlıymış gibi gösteremem ya da düşsel bir boyutun pembe çizgili yollarında yürüyormuşum gibi yazamam. Yazdıklarımın ne eksik ne de fazlayım, onlar gibi buğulu, karmaşık kimi zaman anlamsız ve boşum. Rol yapabilenlerle karşılaşınca ise bir durak gülümserim sadece. Ve içimden "şu kurmacasız yazılmış öykülerden oluşan hayatta ne yazık ki kalıcı bir yerin olamayacak diye" hadsiz cümleler kurarım.

Kim bilir hangi geçişten kalma bir gece de göğe atılmış avuç avuç cümbüşler ve yahut fırtınalar var. Onlara uzaktan bakmayı bir masalı dinlermiş gibi hissetmektense, panzehirsiz bir zehirlenmişlik gibi hissetmek niye? Mevsimleri olduğu kabul etmenin, onlara kafa tutmamanın zararı nedir? Kışın bütün soğuğuna rağmen sıcakık bir odanın içinde olmak, ara sıra dışarıya çıkmak üşümek ama sonra o odaya dönüp kışın soğuk nefesine inat odanın sıcak nefesini hissetmenin nesi kötü ki...

Kış ki bütün sessizliklerin anası, renklerin solgunluğu... Kışın sessizliğini dinlerken kendi sessizliğini, kızgınlıklarını biraz ertelemek, biraz kenara bırakmak kimilerine göre morfin verilmiş ağrı anlamına gelse de benim için durmaksızın sızlanmaya yeğ. "Rol yapmadan, kendini unutmadan biraz etrafına bakınabilmek" olur bunun ismi olsa olsa.

Çünkü bunu yapmamak demek; geçişlerini kabullenememek demek, kendi sessizliğinde nefretlerini büyütüp sertleştirmek demek... Ve akabinde reçetesini kendi yorumlayan yarım yamalak bir doktor edasıyla geçişlerinin nedeni olarak gördüğü her şeyi inciterek, kırıp dökmenin o sert geçişlerinden olma yaralarına iyi geleceğini sanmak.

Oysa ağır, gri ve kirli bir yükü omuzlamaktı bu. Ya gözlerinde o grilik, o yorgunlukla, her gün aynı saatte bulursun ya da gökyüzünde gördüğün bugünün hilalini, yarının dolunayının kıyısında gemiler yüzdürdüğünü kabullenirsin daha en başından, karar senin!

Cezbe Derketo.